

உ

சுவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்

சைவமூர் தமிழந் தழைத்தினி தேங்குக.

சிவநேசன்.

செந்தமிழ்த் திங்கள் வெளியீடு.

ஆண்டு எ

பலவான்குடி-பவ-சித்திரை

திங்கள் கூ.

உடையா ஞன்ற னடுவீருக்கு முடையா ணடுவு னீயிருத்தி
அடியே னடுவு னிருவீரு யிருப்ப தான லடியேனுள்
அடியார் னடுவு னிருக்கும்அரு ணைப்புரி யாம்பொன் னம்பலத்தெம்
முடியா முதலே யென்கருத்து முடியும் வண்ணம் முன்னின்றே.

இறைவனருளிய இருபெரு நூல்கள்

——————

எல்லா அறிவும் இயல்பாகவே உடைய இறைவன், சிற்றறிவுடைய சீவர்கள் விதிவிலக்கு அறிந்தொழுகி மெய்யுணர்வு வாயிலாக வீடுபேறு அடையும் பொருட்டுப் பெருங்கருணையினாலே அருளிச் செய்த பெருநூல்கள் வேதம் ஆகமம் என்னும் இரண்டுமாம். இவை பல்லாயிரங் கேர்டி சாகைகளாகவும் கிரந்தங்களாகவும் விரிந்தவிளங்கிக்கொண்டிருந்ததலின் பெருநூல்கள் எனவும், மற்றைய பிருதி புராணம் இதிகாசமாதிய சகல கலைகளும் தோன்றற்குத் தாரகமா யிருந்ததலின் முதனூல்கள் எனவும் வழங்கப்பெற்றும், இவற்றுள், பலதிறப்பட்ட பக்குவமுடைய ஆன்மாக்களுக்கு அவரவர் பக்குவத்திற் கியைப்ப பன்னெறிகளும் பகர்வதானும், பல தேவர்கட்கும் பரத்துவங் கூறுதலானும் வேதம் பொதுநூல் எனவும், சத்திரிபர்த்தி உத்தம ஆன்மாக்களுக்குச் சரியை கிரியை யோகம் ஞானம் ஆகிய நற்பாதங்களை நவிலவதானும், சிவபெருமான் ஒருவருக்கே பரத்துவஞ் செப்புதலானும் ஆகமம் சிறப்புநூல் எனவுங் கூறுவர். இவ்வுண்மை,

“வேதமோ டாகமம் மெய்யாம் இறைவனால்

ஒதும் பொதுவும் சிறப்புமென் றுன்னுங்”

என்னும் திருமந்திரத்தானும்,

“வேதநூல் சைவநூல் என்றிரண்டே நூல்கள்

வேறுரைக்கும் நூலிவற்றின் விரிந்த நூல்கள்

ஆதிதா லநாதியம் லன்றருநா லீரண்டும்
 ஆரணதூல் பொதுசைவம் அருஞ்சிறப்பு தூலாம்
 நீதியின லுலகாக்கும் சத்திநிபா தாக்கும்
 நிகழ்த்தியது நீண்மறையி னெழிபொருள் வே தாந்தத்
 திதீல்பொருள் கொண்டிரைக்கும் தூல்சைவம் பிறதூல்
 திகழ்பூர்வம் சிவாகமங்கள் சித்தாந்த மாக்கும்.”

என்னும் சிவஞான சித்தியாரானும் செவ்விற நுணியப்படும்.

“நிகழ்கின்ற சமயமும் அனந்தம்” என்றபடி உலகத்தில் வழங்கும் சமயங்கள் எண்ணிறந்தன. அவ்வச் சமயங்களுக்குரிய வேதாகமங்களும் பலவாம். ஆனால், அவைகளைவிட நமது சைவ சமய வேதாகமங்கள் மேம்பட்டவை யென்பதற்குக் காரணம் என்னையோ வெனின்,— அவைகளெல்லாம் உலகு உயிர் கடவுள் ஆகிய முப்பொருள்களின் இயல்புகளைக் தருக்கமுறை பிறழாது முற்றக் கூறுமையாலும், அவற்றின் கோட்பாடுகளெல்லாம் நமது வேதாகமங்களில் அடங்கவும், நமது சமயக்கொள்கைகள் அவற்றிலடங்காமலும், அச்சமயங்களை யெல்லாம் படிமுறை யாக்கிக் காண அவற்றின்மேல் அரசென அமரும் பாண்டிடைமையாலுமாம்.

“வேதத்தை விட்ட அறயில்லை வேதத்தின்
 ஓதக் கருமாற மெல்லா முனதார்க்க
 வாதத்தை விட்டு மதிஞர் வளமுற்ற
 வேதத்தை யோதியே வீடுபெற்ற ருர்களை”

“அஞ்சன மேனி அரிவையோர் பாகத்தான்
 அஞ்சொ டிருபத்து முன்றுள ஆகமம்
 அஞ்சலி கூப்பி அறுபத் தறுவரும்
 அஞ்சா முகத்தி லரும்பொருள் கேட்டதே.”

என்னும், திருமந்திரம் இதற்குச் சிறந்த சான்றாகும்.

எழுவகைப் பிறவிகளுள்ளும் மாதுடப்பிறவி யெய்தல் மிகவும் அருமை யெனவும், அவ்வரிய பிறவியை அடைந்தாலும் வேதாகமம் வழங்காத நாட்டிலே பிறவாது, அவை வழங்கும் புண்ணிய மிகுந்த இப் பாரதநாட்டிலே பிறத்தல் அதனினும் அருமை யெனவும், அவ்வாறு இப் நாட்டிலே தோன்றினும் தவத்திறை பொழுதாக்கி சீழ்ச்சாகியிற் பிறவாது தவஞ்செய்யும் உயர் சாகியிலும், அஃதும் புறச்சமயங்களிற் புகுகாது பிறப்பிறப்பொழித்துப் பேரின்ப முத்தியைக்குந் சைவசமயத்தினும் சார்தல் ஆகிய புண்ணியம் அரிதினும் அரிதாம் எனவும்,

“நார்பயில் தேயந் தன்னில் நான்மறை பயிலா நாட்டில்
 விரவுத லொழிந்து தோன்றல் மிக்கபுண்ணியத்தானாகும்
 தரையினிற் கிழை விட்டுத் தவஞ்செய்சா தியினில் வந்து
 பாசமயங்கட் செல்லாப் பாக்கியம் பண்ணொணாதே.”

என்னும் அருணந்தி சிவாச்சாரியாரின் ஆழ்தவாக்கால் அறியக் கிடக்கின்றன. இதனாலும் நமது வேதாசனங்களின் மேம்பாடுகளிற் குகின்றதன்றோ?

இம்முறையில் இவ்விருபெரு ங்களும், நம் சைவசமயத்துக்குப் பரமப் பிரமாண ங்களாகவும், சைவசமயிகட்கு இருகண்களாகவும் இலங்கிக்கொண்டிருக்கின்றன.

ஆனால், இவையெல்லாம் வடமொழியி் லல்லவோ வகுக்கப்பட்டுள்ளன. தமிழ் மக்களாகிய எம்மனோர்க்கு இவற்றால் என்ன பயன் என்று இயம்பலானோ? இயம்பலாகாது. என்னெனில்: 'தமிழ்ச்சொல் வடசொல் எனுமில் லிரண்டும், உணர்த்தி' யருளிய உம்பர் நாயகனாகிய எம்பிரான், தமிழ்மக்கள் கடைத்தேறும் வண்ணம் கருணை செய்யாதொழிவனோ? அவ் வேதாசனப் பொருள்களையெல்லாம், சிவத்துவமொழிந்து சிவத்துவமுற்ற தவத்தினையுடைய திருஞான சம்பந்தராதிய சைவசமயாசாரியர்கள் நால்வர், திருமூலர், சீசக்கிழார், திருவள்ளுவர் முதலான அநேக அருட்டிருவாளர்களை அகிட்டித்த நின்று தேவாரம் திருவாசகம் திருமந்திரம் திருத்தொண்டர் புராணம் திருக்குறளாகிய பெருங்களாகச் செந் தமிழில் விரித்துரைத்து வைத்துள்ளனன்றோ?

“தேவர் குறளும் திருநான் மறைமுடிவும்
மூவர் தமிழும் முனிமொழியும்—கோவை
திருவா சகழும் திருமூலர் சொல்லும்
ஒருவா சகமென் றுணர்.”

என்னும் ஒளவைப்பிராட்டியார் அருள்வாக்கால், மேற்காட்டிய திருக்குறளாகிய ங்களும் திருநான் மறைகளின் முடிபுகளும் ஒருநிகராகத் தன்மையுடையன என்று பெறப்படுகின்றதன்றோ? பேயினுற் பிடிக்கப்பட்டான் வாய்ச்சொற்களெல்லாம் பேயின் சொற்களே யன்றி அவன்சொற்க ளாகவாறுபோல, சிவத்தினால் விழுங்கப்பட்ட சிவஞானிகளின் வாய்ச்சொற்க ளெல்லாம் அச் சிவவாக்கே அன்றி வேறாகா எனத் துணிக. இக்காரணங் கொண்டே தேவாராகி திருமுறைகளும் திருக்குறளும் தொன்றுதொட்டுத் தமிழ் வேதங்கள் என வழங்குவருகின்றன.

“செய்யா மொழிக்குந் திருவள்ளுவர் மொழிந்த
பொய்யா மொழிக்கும் பொருளொன்றே”

“ஆரியம், வேத முடைத்துத் தமிழ்த்திரு வள்ளுவனார்
ஒதுங் குறட்பா வுடைத்து.”

என்பனவாகிய அளவிறந்த ஆசிரியவசனங்கள் இதனைவலியுறுத்தும்.

அன்றியும், காழகன் ஒருவனுக்குத் தன்வாய்ச் சொல்லினும் தன்னால் விரும்பப்பட்ட காமக்கிழத்தியர் வாய்ச்சொல்லில் மிகுந்த

விருப்பம் உண்டாமாறுபோல, இறைவனுக்கும் தன்வாய்ச் சொல்லாகிய வடமொழி வேதாகமங்களினும், தன்னால் அகித்திசெய்த கேடசிவஞானிகளாகிய சம்பாசாரிய ராதியோர் அருளிச்செய்த தேவாராதி தமிழ்வேதங்களில் மிகுந்த விருப்புண்டா மாதலின், தமிழ்வேதங்கள் மிகவும் சிறப்புடையன வாகும்.

“ஒதுமூ துணர்வோர்முற், பழிச்சு பாடலை அரற்கவை விடர்க்கிளம் பாவையர் உரைபோலும்...”

என்னும் வைராக்கிய சதகம் ஈண்டு ஒப்பிட்டு உணர்த்தக்கூதாம்.

அன்றியும், ஆரியவேதம் கருமம் பக்தி ஞானம் ஆகிய மூன்றினையும், ஆகமம் சரியையாகிய நான்கினையும் விரித்துவிளக்குமாறே, திருக்குறள் கருமத்தையும், தேவாராதி திருமுறைகள் பக்திஞானத்தையும், சிவஞானபோதமாகிய பண்ணைத் துசித்தார்த சாஸ்திரங்கள் ஆகமசாரமாய்ச் சரியை யாகிய நார்பாதங்களையும் தெர்த்தவகை விரியெனும் யாப்புற விளக்குவனவாம். இவ்வாறு ஆரியந்தமிழ் எனும் இருபெரு வேதாகமங்களும் ஒற்றுமையாயும், ஒன்றற்கொன்று காரண காரியமாயும் விளங்குதலை,

“வேதம் பசுவதன்பால் மெய்யா கம்பீர்வார்

ஒதுந் தமிழுகனி னுள்ளுந்நெய்—போகமிக்கும்

நெய் னுறுசுவையாம். நீள்வெண்ணெய் பெய்கண்டால்

செய்ததமிழ் நூலின் றிறம்.”

என்ற தனிச்செய்யுள் உருவகமுகமாக நன்கு உணர்த்துகின்றது.

ஒரு சக்காவர்த்தி தன் வாய்மொழியிற் சட்ட திட்டங்களை வகுத்து, அவற்றைத் தன் குடிமக்கள் பேசும் பன்மொழிகளினும் மொழிபெயர்த்த வழங்கினும், மொழி வேற்றுமை கருதாது அவைகூறும் விதிவிலக்கு அயராது அக்குடிகள் அடங்கி நடத்தலே போல, இறைவன் தன் வாய்மொழியாகிய ஆரிய வேதாகமங்களையும், அவன் திருவடியில் அத்துவிதக் கலப்புற்றுள்ள அருளாகிய யர்க ளருளிய தமிழ் வேதாகமங்களையும் மொழி வேற்றுமை கருதாது அவைகட் கடங்கி நடத்தலே நன்க்கட் கடனாகும். அரசுணையைக் கடப்போர் இம்மைக்கண் அவ்வால் தண்டிக்கப் படுதலே போல், இறைவனுளரிய வேதாகம விதிநெறி கடற்கொழுதுவோர் மறுமைக்கண் இயமதுதர்களால் ஒறுக்கப்பட்டு விரிவாய் நரகுந் கெடையாவார்கள் என்ப. அரசனைக் காணவிடத்தும் அவன் கட்டளையாகிய சட்டதிட்டங்கட்கு அடங்கி நடத்தலே போல, நாம் “இறைவனைக் காணவிடத்தும் அவன் அருளிய இருபெரு நூல்களாகிய வேதாகமங்கள் விதித்தன் செய்து விலக்கியன வொழிந்து இம்மை மறுமை வீடு என்னும் மும்மைப் பயனையும் அடைதற்குரிய செந்நெறி ப்டர முன்னுவோமாக!

உலகிற் சிறந்தது எது?

திருவையாறு, தமிழாசிரியர் திரு. இ. கோவிந்தசாமிப் பிள்ளை
அவர்கள், தமிழ்ப்பொழில் எழுதியது.

“திருவாக்குஞ் செய்கருமங் கைகூட்டுஞ் செஞ்சொற்
பெருவாக்கும் பீடும் பெருக்கும்—உருவாக்கும்
ஆதலால் வாறேனும் ஆனை முகத்தானைக்
காதலாற் கூப்புவர்தங் கை.”

உலகிற் சிறந்தது எது? என்னு மும்மொழிக் கொடருக்குப் பொருளியாதென வாராய்வுழி, உலகினுள் சிறந்ததாகிய வுலகம் யாது? என்றும், உலகின்கண் சிறந்ததாகிய பொருளியாது? என்றும் பொருள் புலப்படக்கிடக்கும். நம்மவருட் சிலர் வேறு சிலரை நோக்கி, இவர் உலகம் தெரியாதவர் என பொருள் ஆராய்ச்சி கூறி வரலை நாம் பன்முறை கேட்டிருக்கின்றோம். அவர் கூறு முலகம் எது? தெரியாதது எது? தெரிந்ததுஎது? எனக்கூறுவார்தாமும் அறிவ மோ? எனின், அஃதையப்பாடேயாம். இஃதொருபுறங்கிடக்க:

இனி, உலகு எனுஞ் செந்தமிழ்ச் சொல்லைப் பற்றிச் சிறிதா ராய்வாம். உலகு என்பது பல பொருள் பயக்கு மொழி யென்பர் சிலர். வேறு சிலர் வடமொழிக் திரிபென்றும், இடக்கை யுணர்த்தும் உலகு எனும் மொழியும் வேறு, மக்களை யுணர்த்தும் உலக மெனும் மொழியும் வேறு என்றும் பகர்வர். “ஏழலகத் தப்பா னின்ற பூரணன் காண்” என்பதனையும், “உலக முவப்ப வலனேர்பு திரிதரு, பலர் புகழ் ஞாயிறு” என்பதனையும் அதற்கெடுத்துக்காட் டாக்குவார்போலும். வடமொழிப்பற்றுடையார் ஆற்றலா லிருபொ ருள் பயக்குமன்றி (தனித்தனி மொழி யன்றி) பலபொரு ளொரு சொல் லன்றெனச் சாதிப்பர்.

நச்சினுர்க்கினியர் உலகம் (உலகுஆம்) என்னும் தமிழ்ச் சொல் என வுரைவருத்துளார். லோகம் என்னும் வடசொல் திரிந் தே உலகம் என வந்தது எனச் சேனாவரையர் செப்புவர்.

“கால முலகம் உயிரே யுடம்பே”
பால்வரை தெய்வம் வினையே பூதம்
ஞாயிறு திங்கள் சொல்லென வருஉம்
ஆயிரைந்தொடு பிறவு மன்ன
ஆவயின் வருஉங் கினவி யெல்லாம்
பால்பிரிந் திசையா வுயர்திணை மேன” தொல்--சொல்.

கிரவியாக்கத்தின்கணுள்ள வசுக்குத்திரத்திற் கிவ்வாறாகவே இவ்விரு வாசிரியரும் உரையுரைத்துளார்கள். ஆண்டிவ் வேறுபாடுக ளறியக்

கிடக்கும் லோகம் எனும் வடமொழி திரிந்த தமிழில் உலகம் என வரும். அன்றி உலகம் என வராது. ஆகலின், அஃதெவ்வாறாயினுமாகுக். ‘உலகமென்ப துயர்ந்தோர் மேற்றே, நிகழ்ச்சி யவர்கட்டாகலான்’ எனக் தொல்காப்பியத்தும், ‘அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாதி, பகவன் முதற்றே புலகு’ எனக் திருக்குறளினும், ‘உலக முவப்ப வலனோர்பு திரிகரு, பலர்புகழ் ஞாயிறு’ எனக் திருமுருகாற்றுப்படையினும், ‘உலகெ லாமுணர்ந் தோதற் கரியவன்’ எனக் தொண்டர்புராணத்தும், ‘உலகம் யாவையுந் தாமுள வாக்கலும், நிலை பெறுத்தலு நீக்கலு நீக்கலா, அ ல கி லானினே யாட்டுடையார்’ எனக் கம்ப ராமாயணத்தும் வருகின்ற உலகமெனு மொழி சூறிப் பது மக்கட்டொருகியினையும் உலகத்தினையுமன்றோ? இவற்றினைக் கருதியே மேலங்ஙனம் தலைப்பிற்குப் பொருள்காணப்பட்டது. ஆகவே, உலகத்தின்கண் மக்கட்குச் சிறந்தபொருள் யாதென்பதும், உலகமானது கீழ் மேல் என விருதிறமாகப் பகுக்கப்பட்டவற்றுள் சிறந்ததாகிய உலகு யாதென்பதும் பற்றியே ஒரு சிந்தாராய்ந்து கூறுவல்; பிழையுள்ள பொறுத்திடுமின்.

வகை வரலாறு:—ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் ‘நிலந்தீ நீர்வளி விசும்போ டைத்தும், கலந்த மயக்கம் உலகம்’ எனக் கூறுவர். இத னூற் பெறப்படுவது துண்பூத மைந்தம் பருப்பூத மைந்தனையுந் தோற்றுவிக்க, அப் பருப்பூதமைந்தம் உருத்திரிந்தாயதே உலகமாயிற்று; இஃது அண்டத்திற்கும் பிண்டத்திற்கு மேற்கும்.

‘வானின் நிழ்ந்து வரம்பிகந்த மாபூதத்தின் வைப்பெங்கும்’ எ-ம், “அலங்கலிற் றேன்றும் பொய்ம்மை யாவெனப் பூத மைந்தம் விளங்கிய விகாரப் பாட்டின் வேறுபாடுற்ற வீக்கம்” என்றும் கம்பர் கூறுவர். இவற்றுளும் புலப்படாநிற்கும் அஃது. “அகலிரு விசும்பிற் பாயிருள் பருகி” என்னும் பெரும்பாணாற்றுப்படைக்கு நச்சினார்க்கினியர் ஏனைப் பூதங்கள் விரிதற்குக் காரணமாகிய ஆகாயம் எனக் கூறுவர். இ த ன ல், ஒரு பூதத்தினின்றும், ஏனைய பூதங்கள் தோன்றுகின்றன வென்பதும், மீண்டுந் தோன்றிய வண்ணமாகவே அப்பூதங்கள் ஒடுங்குகின்றன வென்பதும் ஒரு வகைக் கொள்கையாம் என்பது அந்நச்சினார்க்கினியர் கூற்றால் புலப் படுகின்றது.

“மண்டிணிந்த நிலனும், நிலனேந்திய விசும்பும், விசும்புதவரு வளியும், வளித்தலைய தீயும், தீமுரணிய நீரும்” என்றங் கைம்பெரும் பூதத்தியற்கை எனவரும் இப்புறநானூற்றடிகட்குப் பொருள், நிலன், ஆகாயம், வளி, தீ, நீர் எனப்பட்ட ஐவகைப் பெரும் பூதங்கள் என்பதாம். துணுகியாயின் மேலவற்றொடு இக்கொள்கை முரணுமன்றோ? துண்பூதமெந்தினின்றும் பருப்பூதமெந்தும் தோன்றுகின்றனவென்பதும், அவைகள் உருத்திரிதலாலேயே உலகமுண்டாயது என்பதும் சைவ சமயக் கூற்றும். (சத்தாக்ஷி தன் னாக்ஷி)

காரண தன்மாத்திரை யெனச் சூக்குமபூதங்கட்குப் பெயர் போறிக் தலே யங்ஙன மாதற்சூரிய சான்றும். இங்ஙனமாய பூதங்களின் குணமாகிய (அறிவே) புலமே சுவையொளியூரோசைநாற்ற மென்பன. இவைகளான் அறிவு மைந்தாயிற்று. அவற்றொடு மனனு ணர்வாம் பகுத்தறிவும் ஒன்றுகூட்ட அறிவும் ஆறாகும். ஆகலான், உலகத்திடைப்பட்ட வுயிர்க் தொகுதிகள் அறிவு வகையான் ஓரறிவுயிர், ஈரறிவுயிர், மூவறிவுயிர், நாலறிவுயிர், ஐயறிவுயிர், ஆறறிவுயிர் என ஆறாயின. இவற்றினியல்களைத் தொல்காப்பியம், நன்னூன் முதலிய நூல்களிற் காணல் கூடும். ஆகவே, இவ் வுயிர்ப்பொருள் களும் இவ்வுயிர்ப்பொருட்கட் காதாவான வுலகமும், ஒன்றை யொன்று பற்றியனவாகவே காணப்படுதலின், உலகமானது அறிவுடைப்பொருளும் அஃகில்பொருளும் எனக் கூறப்படும் பரப்பினை யுடைத்தாயிற்று.

மேலே ஐம்பூதக்கலப்பால் உலகமும் உயிர்த்தொகுதிகளும் ஆயின என்று கூறப்பட்டது. ஓரறிவுயிர் முதலியவைகட்கு ஐம் புலனுண்டன்றையெனின், ஐம்புலனுக்கேற்ற பொறியின்மையின் இன்றென்க. மிகவும் ஆயற்பாற்றா மிஃது. ஐம்பூதக் கலப்பாலாயது என்பதை மறுக்க முடியாது.

எல்லாம் வல்ல விறைவன் எல்லாவுயிர்கட்கும் உடல், கருவி, உலகம், நுகர்பொருள் (தனு காண புவன போகங்கள்) ஆகிய நான்குணையும் கொடுத்தருளி யிருக்கின்றானாயினும் எல்லாப் பிறப்பினுஞ் சிறந்த மக்கட் பிறப்புற்ற வுயிர்கட்கே யிந்நான்கு முரித்தாகும். அறம்பொருளின்ப வீடுகளாகிய இம்மை மறுமை யம்மையின்பங்களைத் துய்த்தற்குரிய பிறப் பதுவாகலின், புவனமென்றதே யுலகு என்று கூறப்பட்டது. இவ்வுலகிற்றோன்றி யிருவினைகளை யீட்டி யவற்றின் பயனை நுகர்ந்து, அவற்றினுவர்ப்புற்று, இருவினையொப்பு வாப்பெற்று, மலபரிபாகமுண்டாகி அருளுப்தேசங் கிடைக்கப்பெறுங் காலமு மணித்தாகவுற்றுப் பின் ஞான முண்டாய் வீடெய்தற் சூரியார் மக்கட் பிறப்பினரே யாவர் ஆகலானுமாம்.

உலக வரலாறு:—இதிகாறும் பலரும் பலபடக்கூறும் வரலாறு கூறப்பட்டுள்ளது. இனிச் சிறப்பாகச் சைவ சாத்திரங்கள் தத்துவம், புவனம், அண்ட முதலியனவாகுப் மகுத்துரைக்கும் அவைகள், ஆகமங்கள் சைவசித்தாந்த சாத்திரங்கள் முதலியவற்றின் வல்லராய்க் கேட்டுத் தெளியற்பாலதாகலின் அவ்வரலாற்றினை யீண்டுத் தெளிக்கலன். அண்டங்கள் பலதிறப்படும். அவற்றுள் பிரமாண்டத்தின் கீழ் ஏழலகமும் மேல் ஏழலகமும் உண்டென்பர். இடைப்பட்டதே பூவுலகம். இப்போது, கட்டுரைக்கெடுத்துக்கொள்ளப்பெறுவது பிரமாண்டப்பகுதிக் கட்டாகிய பூவுலகத்தையே. இப்பூவுலகு சிறந்ததாய் தென்பது எங்ஙனமெனவாராய வேண்டிய தின்றியமையாததாம்.

“கீழ்து, மும்புண ரடுக்கிய முறைமுதற் கட்டில்
நீர்நிலை நிவப்பின் கீழும் மேலது
ஆனிலை யுலகத் தானுமா னது”

என்னும்

புறப்பாட்டினால் முதலுலகத்தைக் கூறப்பின், ஏனையுலகங்களை விளக்குவர். இப்பிரமாண்டத்திலுள்ள பதினான்குலகினுள் இடைப்பட்டதாகிய கடலாற் சூழுண்ட பூவுலகமே (மண்ணுலகமே) மேலானதாம். ஏனைய வுலகங்கள் நல்லினையின் மேலீட்டாலும், தீவினையின் மேலீட்டாலும் எய்தற் குரியனவாம். இவ்வுலகமோ, இருவினைகளை யீட்டற்கும், இருவினைப்பயனைத் துய்த்தற்கும் உரித்தாயுள்ளது. இதனாலன்றோ ஏனைய வுலகங்கட்குப் புண்ணிய பாவவுலகம் என்றும் பெயர் கூறியவ்வுலகத்திற்கு மட்டில் கருமபூமியென்று பெயர் கூறுவாராயினர் முற்றத் துறந்த முனிவார்கள்.

இவ்வுலகமானது ஏழு பெருந் தீவுகளாகப் பகுக்கப்படும். அதனுட் சிறந்தது நாவல் தீவு ஒன்றுமே. அது பல கண்டங்களாகப் பகுக்கப்படும். அதனுட் சிறந்தது பரதகண்ட மொன்றுமேயாம். அதனுட் சிறந்தது தென்னாபியாம். இத்தென்னாபியை, சைவசமயத் தழைத் தோங்கப் பெற்றது. சைவசாக்திரங்கள் தோன்றப் பெற்றது. சைவசமயப் பெருந்தகையாளர்கள் பிறந்த சிறப்பு வாய்க்கப் பெற்றது. ஆணவம், கன்மம், மாயை என்னும் மும்மலமுடைய உயிர்கட்கு, இறைவன் அருவனும், உருவனும், அருவருவனுமாய் நின்று அருள்புரியும் மேன்மை பெய்தப்பெற்றது. செந்தமிழ் மணமும் லீசப் பெற்றுத் திகழ்வுறுவது. இறந்துபட்ட மொழிகளை இறந்துபடா மொழிகளாகச்செய் துயிர்ப்புறச் செய்த வுயர்வுடையது. வடக்கு, கீழ்க்கு, மேற்கு, தெற்கு என்னுந் திசைகளைப் பற்றிச் சிறிதாராய்வாம். வடக்கு, கீழ்க்கு, மேல்க்கு, தென்க்கு எனப் புணர்ந்த தனித்தமிழ் மொழிகளாம். கூரியவிடம், கீழிடம், மேலிடம், விரிந்தவிடம் எனப்பொருளாம். வடக்கு, தெற்கு என்பன விரண்டும் பெருந்திசைகளாம். கீழ்க்கு, மேற்கென்பன விரண்டும் அதனுறுப்புக்களாம். கூரிய விடத்தினின்றும் விரிந்தநிலை பெய்தியது தெற்கேயாம் எனக் கோடற்கு இவ்வாராய்ச்சிப் பெருகுமாகலினிம்மட்டி னிதுத்தி மேற் செல்லுதும். நம் மணிவாசகப் பெருந்தகையாரும் இது கருதியே ‘தென்னாபியை சிவனே போற்றி’ யென்று திருவாய் மலர்ந்தருளியிருப்பார்போலும்; ஆகலான், ஒருடம்பிற்கு முகம் சிறந்த வுறுப்பாதல்போலப் பிரமாண்டத்திலும் சிறந்த முகமாய்த் திகழ்வது தமிழ்நாடொன்றுமே யென்றற்குக் கேட்டுமுண்டோ!

இதனாலும் உலகிற் சிறந்தது பூவுலகமென்றும், அதனின் சிறந்தது தமிழ் நாடொன்றுமே யென்றும் சிறிதாராய்ந்து கூற்றேன். இனியிரண்டாவது பொருளாகிய உலகிற் சிறந்தபொருள் யாகெனச் சிறிதாராய்ந்து கூறுவம்.

மங்கையர்க்கரசியார் அன்பின் மாண்பு.

(கண்டாச்சிபுரம், திரு. வை. ச. இராமலிங்க முதலியார் அவர்கள்.)

திருச்சிற்றம்பலம்

“மங்கையர்க் கரசி வளவர்கோன் பாவை வரிவளைக் கைம்மட மாணி
பங்கயச் செல்வி பாண்டிமா தேவி பணிசெய்து நாடொறும் பரவப்
பொங்கழ லுருவன் பூதநா யகனால் வேதமும் பொருள்கரு மருளி
அங்கயற் கண்ணி தன்னொடு மமர்ந்த ஆலவா யாவது மிதுவே.

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருஞானசம்பந்தர்)

எனத் தமிழ்வேதம் புகழ்ந்து துதிக்கும் பெருமையினையாய்ந்த பாண்டிநாட்
டுக் கோப்பெருந்தேவியாகிய இவ்வம்மையாரின் அன்பின் பெருமையையும்
அரியகுணங்களையும் அறியாதார் நமது தமிழ்நாட்டில் ஒருவருமில்லமென்
றே சொல்லலாம். இவரது சிறப்புவாய்ந்த வுயரிய குணங்களை நோக்கி
யன்றோ ‘மங்கையர்க்கரசியார்’ என்னுந் திருநாமம் வழங்கினர் போலும்?

‘நின்நரசிர் நெடுமாறன்’ என ஸ்ரீசந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளாற் சிறப்பித்துக்
கூறப்பெற்ற கூன்பாண்டியனது மனைவியராயமைந்த இப் பெருந்தகையார்
ஒருசமயம் சமணக்கூடான் மூழ்கி புறச்சமய விருள்குழந்து நிலைகுலைந்தி
ருந்த பாண்டிநாட்டைச் சித்தத்தைச்சிவன்பாலே வைத்த தமது அன்பின்
பெருக்கினால் பூதி சாதனவழி நிறுவி, சைவசமயப் பயிரானது தழைத்து
வளர்ந்தோங்குமாறு பத்தியெருவிட்டு அன்புநீர் பாய்ச்சிச் சிவமணம்பெருக்
கித் திருவுருச்செய்து நன்னிலைமைக்குக் கொண்டுவந்தனர். என்னே! இவ்
வம்மையாரின் சைவப்பற்று!! அன்பின்பெருக்கு!! அறுபத்து மூன்று நா
யன்மார்களில் ஒருவராகச்சிவாலயங்களிலமைத்து இவரது திருவுருவத்தை
வணங்குதலே இவர்களின் பெருமையை நன்கு விளக்குவதாகும். மாதருல
சத்துக்கு மகத்தான பெருமையை வாரி வழங்கிய இவ்வம்மையார் சமணர்
களது துர்ப்போதனையில் மூழ்கிய தனது நாயகனது சேற்றத்துக் காளாகா
மல், தானும் சமணர் புன்சமயத்தைக் கைக்கொண்டவர்போ லபிரயித்து
அரளித்ததன்பு மீக்கரு முளத்தளாய், விபூதி ருத்திராக்க சிவசின்னங்க
ளைக் கரவி லணிந்து கொண்டு அஞ்செழுத்துன்னும் நெஞ்சத்தினராய்,
பாண்டிநாடு எப்போது பழைய நிலையை யடைபுமென்று சிவபெருமான்
நிருவருளை நாடிவந்தனர். ‘மனம் போல மாங்கல்யம்’ என்னும் ஆன்றோர்
முதுமொழிக்கேற்ப, சிவதரிசுனார்த்தம் கூடல் நாயகன் தோயிலெய்திய அந்
தனாரசொருவரை நமது அம்மையார் சந்திக்கவும்,* அப் பூசுரரால் சிவபெ
ருமான் நிருவடிக்கே புகித்த நெஞ்சமுடையவராய் விளங்கும் நமதுபுகவிப்
பெருந்தகையாராகிய ஸ்ரீ ஆளுடைய பிள்ளையாரின் தெய்வீகத் திருவவதா
ரம், திருமுலைப்பாலுண்டது, கவிபாடு மாற்றலும்பொற்றாளமும் பெற்றது,
திருமறைக்கதவந் திறந்தது முதலிய அற்புதச் செயல்க ளினைத்தையும் நீன்
குமொழியக் கேட்டு, மெய்யம்மயிர் பொடிப்ப, தேகம் புனாகங்கிதக்கொண்டு
கற்றுவின் மனம்போலக் கசிந்துருகுஞ் செயலினராய்த் தலையன்பின்பாற்
பட்டு, சேயினைக் கண்ட தாய்போல், தமது செவ்விய கொங்கைகளிரண்
டும் பருத் புப் புடைத்து விம்மி நிமிர்ந்து பாங்காக்ந்து நானாதிசைகளிலும்

கார் காலத்து மழைபோல் வீசத்தொடங்கிற்று. என்னே! இவ்வம்மையார்
ரின் உள்ளன்பு. உலகின்ற அம்மையாராகிய நமது உமாதேவியார் கூட
ஆளுடையபிள்ளையார் பொய்கைக்கரைவாய்ப் பண்டையவுணர்வுதோன்றி
யழுக்கின்ற காலத்தில் இயற்கையாய்ப் பொழிதலின்றிச் சிவபெருமான்
உணர்த்திய பின்னரே, தமது திருமுலைகளினின்றும் ஞானவழுதைப்
பிச்சிப்பொன்வள்ளத்தெடுத்தாட்டினர். நமது மங்கையர்க்கரசியாரோ திரு
வருவைக் காணாத முன்னரே கேள்விப்பட்ட மாத்திரத்தில் எவ்வளவோ
கரைகடந்த அன்பினுருவாய் விளங்கினர். சுதன்றே தலையன்பு? இவரது
அன்பின் பெருமையைப் புகழ்வந்த நமது கற்பனைக்களஞ்சியமாகிய சிவப்
பிரகாச சுவாமிகள்,

“இலைபடர்ந்த பொய்கை யிடத்தழுதல் கண்டு
முலைசுரந்த வன்னையோ முன்னின்—நிலைவினம்பக்
கொங்கைச் சுரந்தவருட் கோமகனோ சம்பந்தா!
இங்குயர்ந்தா னார்சொ லெனக்கு.”

என்றுவெகு அழகாக எடுத்துக்கூறி யிருக்கின்றனர். இவரது கரைகாணாத
தலையன்பன்றே, பாண்டிநாட்டைப் பூதிகாதன வழியில் நிறுவியது. வெப்
புநோயகற்றிக் கூட்பாண்டியனைச் செளந்தர பாண்டியனாக்கியது. சமண
ரெண்ணியரவரைக் கழுவேற்றியது. சமணப் படுகுழியினின்றும் தம்பதிக
ளிருவரையுமீட்டு, இன்பவாரிதியில் மூழ்குவித்த முத்தியங்கரையிற் சே
ர்த்தது. என்னே! இவரின் அன்பின்மாண்பு!. ‘அன்பே சிவமா யமர்ந்தி
ருப்பாரே’ என்னுந் திருமூலர் திருவாக்கிற் கிவக்கியமா யமைந்தவர்கள்
நமது அம்மையார்களேயாவர். இத்தகைய மன்பின் களஞ்சியமாக விளங்
கிய வீரத் தாய்மார்க ளனேகரிருந்த நமதுநாட்டில் இப்போது கற்பெனும்
பொற்பிலாப் பேதையர்களாகிய கன்னெஞ்சக் காரிகையார்களே மிகுந்து
காணப்படுகின்றனர். ஜீவகாருண்யம் அன்பு என்பது இவர்களிடம் மருந்
துக்குக்கூடக்கிஞ்சிற்றுமில்லை. என்னே! காலத்தின்கோலம்! நமதுதாய்நாடு
நல்லுற வேண்டுகொனால் மேற்கூறிய தலை அன்புள்ள வீரத்தாய் பலர் தோ
ன்றவேண்டும். அவர்களால் கல்வியறிவுள்ள வீரமக்களும், அவர்களால் நமது
தேசமும் முன்னேற்றமடையும்;

ஆதலால், சகோதர சகோதரிகளே! அன்புநெறியின் பெருமையை யுல
கினர்க்கு வெளிப்பட நடத்திக்காட்டியு பெண்ணருங்கலமாகிய இவ்வம்
மையாரைப் பின்பற்றி சகல ஜீவர்களிடத்து மன்புடையவர்களாய், நமது
சைவசமயப்பெருங்கடவுளாய் விளங்கும் ஸ்ரீசிவபெருமான்பால் மாறாப் பே
ரன்புடையவர்களாய் பக்திநெறிவழாது மிக்க சிரத்தையுடன் வழிபாடாற்றி
இம்மை மறுமை நலனெய்தவும், முத்திப்பேறடையவும் முன்வருவீர்களாக!
சிவமே துணைபுரிக.

“செந்தவர் வாயான் சேசன கண்ணான் சிவன்றிரு நீற்றினை வளர்க்கும்
பந்தனை விரலான் பாண்டிமா தேவி பணிசெயப் பாரிட நிலவும்.
சந்தமார் தானம் பாம்புநீர் மத்தம் தண்ணெருக் கம்மலர் வன்னி
அந்திவான் மதிசேர் சடைமுடியண்ணல் ஆலவா யாவது மிதுவே.”

திருச்சிற்றம்பலம்.

(திருஞானசம்பந்தர்)

சைவத் திருமுறையும் அதனை ஒதுந்தன்மையும்.

(கண்டாச்சிபுரம், திரு. அ. முத்தையபிள்ளை அவர்கள்.)

சைவரன் மங்களால் பெரிதும் போற்றித் துதித்தோதத் தக்கதும், சிவபெருமானது திருத்தொண்டர்கள் அருளிச் செய்தவைகளுமாகிய சைவத்திருமுறைகள் பன்னிரண்டாகும். அவை, ஸ்ரீசம்பந்தர் தேவாரம் 3 திருமுறைகள், ஸ்ரீ அப்பர் தேவாரம் 3 திருமுறைகள், ஸ்ரீசுந்தரர் தேவாரம் 1 திருமுறை ஆகத் தேவாரம் 7 திருமுறைகள். திருவாசகம் 8-ஆம் திருமுறை. திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு ஒன்பதாந்திருமுறை. திருமூலர் திருமந்திரம் 10-ஆம் திருமுறை. திருவால்வாயுடையார் திருமுகப் பாசர முதலிய 40 பிரபந்தங்கள் அடங்கியவை 11-ஆம் திருமுறை. இப்பதினொரு திருமுறைகளும் அபயகுலசேகரசோழபெருமான் வேண்டுகோட்படி திருநாரையூர்ப்பொல்லாப்பிள்ளையா ரருள்பெற்ற நம்பியாண்டார் நம்பியவர் களால் வகுக்கப்பட்டன. ஸ்ரீசேக்கிழார் பெருமான் திருவாய் மலர்ந்தருளிய 'பெரியபுராணம்' பன்னிரண்டாம் திருமுறையாக, அநபாய சோழ மகா ராஜனால் அமைக்கப்பட்டது.

சிவபெருமான், சதாசிவ மூர்த்தியின் திருமுகங்களினின்றும் இருக்காதி நான்கு வேதங்களையும், காமிகாதி இருபத்தெட்டாகமங்களையும் தோற்றுவித்தருளினார் போலவே, சிவபெருமான் திருஞான சம்பந்தராகி நாயன்மார்க்கள்பால் அதிட்டித்து நின்று திருமுறைகளைத் தோற்றுவித்தருளினார். இதனை 'எனதுரை தனதுரையாக' என்னும் ஆளுடையபிள்ளையா ரருண்மொழியாலும், சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளுக்கு 'பித்தா' என்றும், 'தில்லைவாழ்ந்தணர்தம் அடியார்க்கு மடியேன்' என்றும், சேக்கிழாருக்கு 'உலகெலாம்' என்றும் இறை அடியெடுத்துக் கொடுத்திருப்பதாலும் அறியக்கிடக்கின்றது. திருமுறைகள் தன்னுரை யாதலை விளக்கவே திருவாசகத்தித் தாமே எழுதிமுடித்தார். இதனாலும் இவ்வுண்மை வெளிப்படும். திருமுறைகள் பாடியருளிய நாயன்மார்கள் பசுசுரணமின்றிப் பதிகரணத்தர்களாய் நின்று பாடினவையின் அவைகள் பதிவாக்கேயாகும். பதிகரணத்தராய் நின்று பாடினமை,

“பாலெனய்தல் பாடியதும் பாம்பொழியப் பாடியதும்
காலணையன் நேவிக் கராங்கொண்ட—பாலன்
மரணந் தவிர்த்ததுவு முற்றவர்க்கு நந்தன்
கரணம்போ லல்லாமை காண்.”

“என்பைப்பெண் ணுக்கி யிரும்பாலெ னெய்தலாய்
உம்பர் மகிழ்ந்திடவன் ரோதியதும்—தம்பிரான்
கதவ மடைக்கக் கழறியது மெல்லாம்
பதிகரண மென்றுணரப் பா.”

“அரவந் கடித்திறந்தா னுருயிரை மீட்டும்
திருமறைக்காட் டிறப்பின் நிறந்தும்—காமலையை

நீற்றறையை வேகமற நீராசப் பாடியதும்
கூற்றுதைத்தான் போதமெனக் கொள்.”

என்னுஞ் செய்யுட்களால் நன்கு வினங்கும்.

திருமுறைகளை வேதங்களுக் கொப்பிடலாம். வேதத்திற்கு மூலம்பிரணவம். வேதமுழுவதும் பிரணவப் பொருளையே கூறுகிற்கும். அது போன்றே இத்திருமுறையாரம்பத்தில் ‘தோடுடைய செவியன்’ என ‘ஒ’காரமும், திருமுறைமுடிவில் ‘நின்ற தெங்கும் நிலவியுலகெலாம்’ என ‘ம்’ என்பதும் ஆகப் பிரணவப்பொருளை யுள்ளடக்கி வினங்குகின்றன. ஆரியவேதம் பஸ்மசாபாலோபநிஷதத்தில் விபூதியின் பெருமை விளக்குதல் போல் இத்திருமுறைகளிலும் ‘மந்திரமாவது நீறு’ முதலிய பதிகங்களால் விளக்கப்பட்டிருக்கிறது. வேதத்திற் பாசபதாதி உபநிஷத்துக்களில் கூறுவது போலவே திருமுறைகளிலும் ‘சிவனே பரம்பொருள்’ எனக் கூறப்படுகின்றது. பதி பசு பாச விலக்கணமும் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இத் தகைய காரணங்களானும், ‘தாழ்ந்தெழுந்து தமிழ்வேதம் பாடினார் தாளம் பெற்றார்’ ‘தமிழினில்வேதம் பாடினார்’ ‘மறைகளாகிய நான்குமென மலர்ந்த செஞ்சொற் றிருப்பதிகம்’ என்னும் சேக்கிழார் பெருமான் திருமொழிகளானும் திருமுறைகளைத் தமிழ்வேதமென்று சந்தேகமறச் சாற்றலாம்.

திருவாசகத்தை விதந்து கூறுவந்த நமது சிவப்பிரகாசர்,

“..... மதுர வாசகம்
ஒதின் முத்தி யுறுபயன்
வேத மோதின் மெய்ப்பய னறமே.”

“வேத மோதின் விழிநீர் பொருக்கி
நெஞ்சநெக் குருகி நிற்பவர் காண்கிலேம்
திருவா சகமிய் கொருகா லோதிற்
சருங்கல் மனமுங் கரைந் துக்கக் கண்கள்
தொடுமணற் கேணியிற் சுரந்துநீர் பாய
மெய்யம்மயிர் பொடிப்ப விதிர்விதிர் பெய்து
அன்ப ராகுந ரன்றி
மன்பதை யுலகின் மற்றைய ரிலரே”

என வேதத்தினும் இத்திருமுறை சிறந்ததாகப் போற்றுகின்றனர்.

சிவபெருமானுக்குத் தூலசரீரம் மந்திரம், சூக்குமசரீரம் ஆன்மா, அதிசூக்கும சரீரம் சத்தியென ஆகமங்க ளறையும். திருமுறைகள் பஞ்சாக் கர முதலிய மஹிமந்திரங்களை யுள்ளடக்கி, மந்திர வடிவாகிய வேதங் களோ டொப்புடைமையால் திருமுறைகளினிடத்துஞ் சிவபெருமான் சாநித்திய முற்றிருப்பார். செம்புமுதலிய உலோகங்களில் சிவசாநித்திய முண்டாக்க மந்திரவியாசஞ் செய்யவேண்டும். அஃதின்றியே திருமுறைகளில் கடா சிவசாநித்தியம் விளங்குகின்றது.

இறைவனது ஐந்தொழில்களையு மித் திருமுறைகள் இயற்றலல்லன. இகனுண்மை நாயன்மார்களுது சரித்திரத்திற் பாக்கக் காணலாம். என்புக் குயிர் கொடுத்தது, வெங்கராவுண்ட பிள்ளையை நல்கியது முதலியன சிருட்டி. திருப்பாக்கிலாச்சிரமத்தில் முயலகன் என்னும் நோய் நீக்கிக்காத்தது

திதி. புத்த-நந்தி தலையில் இடிவழிச் செய்தது சங்காரம். தருமபுரத்தில் திருப்பதிக இசையாளவுபடாவகையை உலகத்தாரிய யாழ்முரிப் பதிகம் பாடி அப்பதிகம் யாழிசையில் அடங்காமற் செய்தது திரோபவம். நல் லூர்ப் பெருமணத்தில் எல்லோரையும் மோகூத்திற் சேர்த்தது அனுங்கிர கம். இத்திருமுறைகள் ஐந்தொழிலியற்று மாற்றலுள்ளன வாதலின் அத னையோனாவார்க் கெண்ணிய வெண்ணிய வாரா மென்பதற்கோர் ஐயமு முண்டோ?

அன்றியும், சமண் முதலிய புறச்சமயவாதிகளால் சைவசமயம் அழிந் துபோகாதபடி நிலைபெறச் செய்ததும் இத் திருமுறைகளே. சமயகுரவர்க ளாதுயோர் தோன்றியிராவிடின் சைவசமயமே அழிந் துபோயிருக்கும்.

“சொற்கோவுந் தோணிபுரத் தோன்றலுமென் சுந்தரனும்
சிற்கோல வாதவூர்த் தேசிகனும்—முற்கோலி
வந்திலரேல் நீறெங்கே? மாமறைநா முனெங்கே?
எந்தைபிரா னைந்தெழுத்தெந் கே?”

ஸ்ரீசம்பந்தர் பாடலால் திருமால் சிவசாரூபம் பெற்றதாகக் காஞ்சிப்புரா ணம் கூறுகிறது. இதனால் திருமுறையோதுவோர் கேட்போர் சிவசாரூ பம் பெறுவர் எனப் புலனும். இத்தகைய அருமை பெருமை வாய்ந்த தே வாராதி திருமுறைகளை விட்டு, சிந்துமுதலிய தந்தனப் பாட்டுகளை விரும் பி யோதுவோர் கரும்பிருக்க இரும்புகடித் தெய்த்தவ ராவர். இத் திரு முறைகளின் பெருமைகள் எண்ணிலடங்காதனவா யுள்ளன வாதலின் விரி வஞ்சிவிடுத்து அதனை ஒதுந் தன்மையைச் சிறிதுரைப்பாம்.

திருமுறை யோதத் தக்கவர் விபூதி யுருத்திராக்க மாதிய சிவசிண்ணக் கணனிந்தவராயும், மாமிசபோசன மில்லாதவராயும், மதுபானமில்லாதவ ராயும், சிவதீக்கை பெற்றவராயுமுள்ள சைவரே யாவர். ‘பந்தமார் தமிழ் பத்தும் வல்லார் பத்தராகுவரே’ என்றபடி திருமுறை யோதினரே சிவ னடியாராவார். ஸ்நானம் செய்து தோய்த்துலர்ந்த வஸ்திரம்தரித்து நெற் றியிற் சிவசிண்ணத்தீட்டி, கோமயத்தால் மெழுக்கிட்ட தரையிற் சுத்தபீட் மிட்டு அதன்மேல் திருமுறைகளை வைத்து மலரிட்டருச்சித்து ஹவேத் தியம் செய்து கர்ப்பூரம், சந்தனம், அகில, குந்திருக்கம், குஞ்சுல முதலிய பஞ்சசூபங்களிட்டு, அவுடாங்க பஞ்சாங்க நமஸ்காரம் பண்ணி முறைப் படி ஆசானால் கொடுக்கப்பெற்று, ஆசனத்தில் வடக்கு அல்லது கிழக்கு முகமாகவமர்ந்து, சொற்குற்றம், பொருட்குற்றம், இளைக்குற்றம் முதலியன உண்டாகாதபடி இன்னிசையோடு ஒதல் வேண்டும். முறைபிறழ்ந் தோத லும் இடையில ஏனையோரது பாடல்களை யோதலும் குற்றமாம். திருமு றையோதல் சுத்தாங்கம், லயாங்கம் என இருவகையாம். தாளமின்றிப் பண்ணுடன் பாடுவது சுத்தாங்கம். பண்ணோடு தாளமிட்டுப்பாடுதல் லயா ங்கம். ‘இன்னிசையாற் பாடவல்லார் இருநிலத்தில் ஈசரெனு மியல்பினோ ரே.’ என்பதால் திருமுறைகளை இசையோடு பாடுதலே ஏற்றதாம். பொருள் பட ஒதுவதாய் எண்ணிச் சீரைக் கெடுத்தலாகாது. ‘சம்பந்தன் உரை பங்கம்’ நீங்கப் பாடவல்ல பத்தர்கள் பாரிதன்மேற், சங்கமோடு நீடிவாழ்வார்

தன்மையுடையவரே' 'காழியர்கோன் நவில் பத்தும் உண்ணமின்றி உரை செய்ய வல்லார்' என்னுந் திருக்கடைக்காப்புச் செய்யுளானுணர்க.

இங்ஙனம் திருமுறைகளுக்கு நித்திய நைமித்திக பூசைபுரியின் அப் பூசை இறைவனுக்குப் புரிந்ததாகும். இப்பூசையானது சிவபூசைக்கும் அடியார் பூசைக்கும் அதுகமாமென்க. திருமுறைகளின் பெருமையறிந். தோதி வரின் நோய், களவு, வறுமை முதலிய துன்பங்கள் தொலையும். மாரி வனம்பெருக்கும். கோடி சிவலிங்கப் பிரதிஷ்டை செய்த புண்ணியப்பலன் கிடைக்கும். முடிவில் பிறவாப் பெருஞ்செல்வமாகிய பேரின்பம் வாய்க்கும். ஆதலால், நம்காட்டுச் சைவாபிமானிகள்,

‘மடியாது சொல்லவல்லார்க் கில்லையாம் மறுபிறப்பே’

‘சிந்தைசெய்து பாடவல்லார் சிவகதி சேர்வாரே’

‘வினங்கும் புகழ்த னோடியர் விண்ணும் உடையாரே’

(சம்பந்தர்)

‘பாடவல்லா ரல்லலொடு பாவமிலர் தாமே’

‘பாடவல்லார் பரலோகத் திருப்பது பண்டமன்றே’

‘சீரந் பாடவல்லார் சிவலோகஞ் சேர்வாரே.’

(சுந்தரர்)

என்னும் ஆசிரியர்களின் அருளாணையைக் கடைப்பிடித்து விதிப்படி திருமுறைகளை யோதிப் பெருமையொடு வாழ்ந்து பிறவா முத்தியைப் பெறுவாராக.

திருமுறைத் தமிழும் சைவமுஞ் சிறக்க!

முக்கிய வினா.

ஸ்ரீசர்வக்ரு கிரோமணி சுந்தரமூர்த்தி சுலாமிகள், “முப்பொழுதும் திருமேனி தீண்டுவார்க் கடியேன்” என்றபடி, சிவாலயத்தின்கண் ‘நித்திய’ பூசாதி சத்காரியங்களைச் சர்வஜ்ஞோபகாரமாய் இயற்றும் பரமாசாரியர்களான ஆதிசைவர்கள்,

1. எத்தகைய கோத்திரத்தில் அவதரித்தவர்களாய் இருக்கவேண்டும்?

2. அத்தகைய கோத்திரங்களின் சங்கியைகளும் நாமதேயங்களும் எவை?

3. கூறிய கோத்திரங்களின் உற்பத்தி முதலாக நிகழ்ந்த விசேஷங்கள் எவை?

என்னும் இவற்றிற்கு ஏற்றவிடையைப் பிரமாண பூர்வகமாய் இச் சிவநேசன் வாயிலாக அறிஞர்கள் வெளியிடின மிக்க உதவியாகும்.

ஒரு அன்பர்,

கீழ்சாத்தம்பூர்.

ஏகாதசி விரதம் சைவர்களுக்கும் உரியதே.

(கண்டாச்சிபுரம் திருவாளர் வை. ச. இராமலிங்க முதலியார் அவர்கள்.)

நீர்வளம் நிலவளம் குடிவளமாகிய மூவகை வளங்களாலும் மிகச்சிறப்புற்று விளங்கும் நம் இந்தியதேசத்தில், 'சோமவார விரதம்' எப்படி மிகச் சிறந்ததாக நமது சைவநன்மக்களால் பெரிதும் கொண்டாடப் பெறுகின்றதோ, அஃதேபோல் 'ஏகாதசி' விரதமும் வைணவ சகோதரர்களால் மிகவும் விழுமியதாகக் கொண்டாடப்படுகின்றது. ஏகாதசி யென்பது மிகவும் உத்தமமான புண்ணியகாலம், பரமாத்மாவுக்குப் பிரியமான திதி. இதைப் பற்றாத புராணமில்லை; துதிக்காத தர்மநூலில்லை. இது மாதங்கனிற் சிறந்ததாய் விளங்கும் மார்கழிமாதத்தில் சுக்கில பக்க ஏகாதசி திதியில் பெரும்பான்மையும் வைதிக வைணவ சகோதரர்களாலும், சிறுபான்மை சைவ சமயிகளாலும் அனுஷ்டிக்கப்படுகின்றது. இதனை வைகுண்ட ஏகாதசி யென்றுங் கூறுவார். தவிர, ஒருவருஷத்தில் இருபத்துநான்கு வேறு ஏகாதசிகள் இருப்பதால் இதனைப் பெரிய ஏகாதசியென்றுங் கூறுவதுண்டு. இத் திதிகளில் உபவாசமிருந்து விதிப்படி அச்சுத னையர்ச்சிப் போர் வைகுண்டஞ் சேர்வர். மோக்ஷமடைவர். அவர்களது மூதாதையர்களுங்கூட முத்தி பெறுவரென்று வைணவாக மங்கள் முறையிடுகின்றன. இவ்விரதம் விண்டுவைக்குறித்துச் செய்யப்படுவதென்றும், இது தமது சமயத்தினர்களுக்கே வுரியதென்றும் சில வீரவைணவ சிகாமணிகள் வீண்வாதம் புரிகின்றனர். உண்மையாராயுமிடத்து இவ் வேகாதசி விரதம் சைவ வைணவ சமயத்தார்களாகிய இருபாலார்க்குமே சமவுரிமையுடையதென்பதும், பேதாபேதமின்றி இதனையனுஷ்டிக்க விருபாலாருங் கடமைப்பட்டவர்களென்பதும் உள்ளங்கை நெல்லி போல் தெள்ளிதின் விளங்கும். தவிர, பகவானே ஆறுவயகு சிறுவர்முதல் அறுபது வயது வீருத்தாப்பியர்கள் வரையில்யாவரும் பேதாபேதமின்றிப் பக்திசிரத்தை வைராக்கியத்தோடு அவசியம் இவ்விரதத்தை அனுஷ்டிக்க வேண்டுமென்று ஆணையிட்டுக்கூறியிருப்பதாக ஏகாதசி மகத்துவங் கூறுகின்றது.

“எப்பொருள் எத்தன்மைத் தாயினும் அப்பொருள்

மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு”

என்ற திருக்குறளாசிரியர் கருத்துப்படி இதனுண்மையாராய்வாம்.

நரை, திரை, மூப்பு, சாக்காடு நீக்குவான் வேண்டி அமுதம் பெறத்தேவர்களும் அசுரர்களும் ஒன்றுகூடித் திருப்பாற்கடலைத்தாழியாகவும், வாசுகியை நாணாகவும், மந்தரமலையை மத்தாகவும் நிறுவித் தேவர்க ளொருபுறமும் அசுரர்க ளொருபுறமுமாக நின்று கடலைக் கடைகின்ற காலத்தில், கணபதி வழிபாடின்றிக் காரியந் தொடங்கப் பெற்றதால், அக் கடலினிடத்தே கொடிய ஆலகால விடந் தோன்ற, அதனை எல்லாம்வல்ல பெருமானாகிய நமது கண்ணுதற்

கடவுள், தேவர்களுக்கும் அசுரர்களும் உய்யும்பொருட்டுக், காருண்யத்தினால் ருமே யுண்டு கண்டத்தில் நிறுத்தித் 'திருநீலகண்டர்' என்னும் திருநாமமுற்றனர். இவ்வாறு விடத்தை யுண்டதனால் பெருமான் தாமொரு தீமை அடைந்தன ரில்லையாயினும், ஓர் திருவிளையாடல் செய்யக்கருதி, ஒரு கஷணப்பொழுது ஒன்றுக் கூறாய், உமாதேவியார் தம்மையுபசரிக்கும்படி மௌனமாய்ச் சயனித்திருந்தனர். அதுகண்ட திருமாலுள்ளிட்ட சுரர்கள் பெரிது மஞ்சிப் பெருமானாக் காபத்து விளைந்ததென்று கருதி 'அவனரு ளாலே யவனருள் வணங்கி' என்றபடி திருவருளை நாடி அப்பெருமானையே பக்தி சிரத்தை வைராக்கியத்தோடு மிகவும் அன்புட னருச்சித்தனர். அத்திதியை ஆன்றோர் 'ஏகாதசி' என்பர். அற்றைய நாள் முற்றும் உணவில்லாது, அன்றவெல்லாம் நித்திரையின்றி விழித்திருந்து பூஜித்து, மறுநாளாகிய துவாதசியிற் பண்ணவர்கள் பாணாஞ்செய்தனர். இந்த ஐதீகத்தைக் குறிக்கும் விழாவே சைவர்களாலும் வைணவர்களாலும் 'ஏகாதசி விரதம்' என மிகச் சிறப்பாகக் கொண்டாடப் படுகின்றது. சிவபெருமான் ஏகாதசியில் விஷ்ணுண்டாரென்பதனை,

“பொங்குகங்கா தான்காள மயின்றே யொன்றும்
புகலாய ஶீருந்தனனோர் கணப்பொழுது புலவோர்
அங்கவளை யிடைவிடா தருச்சனைமுன் புரிந்தார்
அத்திதியே காதசியாம்”

என்னும் ஆகமத் தீரட்டாலுணர்க. பின்னர், துவாதசிக் கடுத்ததியாகிய திரயோதசியிற் சிவபெருமான் பர்வதராஜபுத்திரியாராகிய உமாதேவியாரை நிறுத்திச் சூலத்தைச் சுழற்றிக் கையிற்றமருக மேந்தி மாலைக்காலத்தில் ஒருசாமபரியந்தம் திருத்தஞ் செய்தனர், திருமாலாதி தேவர்கள் முதன்முதலாக அவ்வானந்தத் தாண்டவங்கண்டு இஷ்டசித்தியும் முக்திப்பேறும் பெற்றனர். சிவபெருமானுக்கு முதலடியாரும் பும்பூர்த்திகளி லொருவருமாகிய திருமாலானவர் அவ்வேகாதசி திதியில் கீர்மலமாக விருந்து நித்திரையின்றி விரதமனுட்டித்துத் துவாதசியிற் பாணாஞ்செய்தமைபால், கண்ணனடியார்களாகிய வைணவர்களும் தம்மாத்தமர்த்த வழிபடுகடவுளாகிய விஷ்ணு மூர்த்தியைக் குறித்து, அவருவக்குமாறு விதிப்படி இவ் வேகாதசி விரதத்தை யனுஷ்டிக்க லாயினர். இதுவே நம் வைணவ சகோதரர்களுக்கு இவ்விரதம் உரித்தான வரலாறு. ஒருவகையிற் பார்க்கு மிடத்து இவ்விரதம் முக்கியமாகச் சைவர்களுக்கே ஐரிமையுடைத் தென்று துணிந்து கூறலாம். எனினும், பொதுவாக நோக்குமிடத்து இவ்விரதம் சைவவைணவ சகோதரர்களாகிய இருபாலார்க்கும் உரித்தென்பதே நேர்மையுடைத்து. இக்காலத்தும் சமநோக்குடைய சில சைவர்கள் இவ்விரத மனுஷ்டித்தல், இதற்குப் போகிய சான்றா யமையும்.

இவ்விரத மனுஷ்டிப்போர் தசமியிலும் துவாதசியிலும் ஒரு வேளை போசனந்தான் உண்ணுதல் வேண்டும். ஏகாதசியன்று அதிகாலையிலெழுந்து பிராதக்காலத்தில் நீராடி நித்திய கருமங்களை விதிப்படி செய்துமுடித்தல் வேண்டும். ஏகாதசியன்று துளசிதளம் பதிக்கலாகாது. ஆதலால், முதல் நாளே பூசைக்கு வேண்டிய அளவு அந்த எடுத்துவைத்துக் கொள்ளவேண்டும். மகாவிஷ்ணுவைக் குவேதவிதிப்படி பூசை செய்யவேண்டும். சக்தியிருப்பின் அன்று உபவாசமாக விருப்பது உத்தமம். பகலில் தூங்கலாகாது. இரவில் பகவத்பஜனை அல்லது புண்ணிய கதாசிரவணம் முதலியவைகளால் கண்விழிக்கவேண்டும். ஏகாக்ர சித்தமாய்ப் பகவானைத் தியானஞ் செய்யவேண்டும். சதா அவர் திருநாமத்தை அன்புடன் உச்சரிக் கவேண்டும். துவாதசியன்று காலேக்கடனாற்றிப் பகவத்பூசை செய்து ஓர் அநிதிக் கன்ன மளித்துப் பிறகு புசிக்கவேண்டும். இங்ஙனம் விதிப்படி உபவாசமிருப்பதால் முதலில் தேகாரோக்கியமும் செல்வமும் உண்டாகும்; பாபமகனும்; சந்ததி பெருகும்; சுவர்க்கம் கிடைக்கும்; மனம் நிர்மலமாகும்; ஞானம்சூக்கும்; முடிவில் மோக்ஷான்ந்தப் பிராப்தியு முண்டாகும்.

நிற்க; மதப்பற்று மிக்குள்ள பல சைவர்கள் இவ் விரதத்தினுண்மை யுணராது இதனைப் புறக்கணிக்கின்றனர். திருமலை இகழ்தல், சிவனை இகழ்ந்ததாகவே யமையும். இதனை,

“ஊற்றிருந்து நறவொழுஞ் தளவத் தாரோ
யுணையிகழ்ந்தோ ரெணையிகழ்ந்தோ ரென்று கூறி
யேற்றையிருங் கொடியுயர்த்த செக்கர் வேணி
யிறைவ ஓயர் தடங்கயிலை பெய்தி னானே.”

என்னுங் காசகாண்டச் செய்யுள் விளக்குவதால், ‘அரியஞ் சிவனுமொன்று’ என்னு முண்மை நிலைக்கும்.

“அரியலாற் றேவி யில்லை ஐயனை யாற னார்க்கே”

“சீரேறு திருமாலோர் பாகத் தான்கான்” என்னுந்தேவாரமும்,

“.....அரனாக் கரிநிருக் தேவி யின்றேல்,

அரிக்குப் பொருளுரை யீர்கெடு வீர்தும் மறிவின்மையே”
என்னும் இரட்டையர் வாக்கும் நன்கு வலியுறுத்தும்.

ஆகையால், சைவசமயச் சீரியர்களை! சிவபெருமான் ஆலகாலவிஷத்தை யபின்று தேவர்களையும் அசுரர்களையும் காத்தருளின மையை யுணர்த்தும் புனிகமிருந்த இவ் வேகாதசி விரதத்தை சிவபெருமானும் திருநெடுமாலும் உவக்குமாறு விதிப்படி மனுஷ்டித்து இஷ்டகாமிய சித்தியடைந்து, முடிவில் நிர்நிசயானந்த முத்திப் பெருகிய மோகஷத்தை யு மடைய முன்வருவீர்களாக! இதற்கு எல்லாம் வல்ல நம் சிவபெருமான் திருவருள் துணைபுரிவதாக.

சிவபுரீ சாம்பமூர்த்தி சிவாச்சாரியார் வினாவுக்கு விடை.

ஐய! ஸ்ரீமுகந்ரு மாசித்திங்கள் சிவநேசனில், தாங்கள் 'மகா சிவராத்திரி' எனத் தலைபங்கம் புனைந்தெழுதியதில்,

1. ஆகமங்களால் சிவராத்திரி உத்தமம், மத்திமம் என இரு திறனுடையது.

2. இவ்வருடப் பஞ்சாங்கங்கள் மாசி கஉ மகாசிவராத்திரி என்பதின் எது இன்னதென்பதைத் தெரிவிக்க வேண்டும்.

3. ஆனந்த வருடத்தில் பஞ்சாங்கங்கள் கூறியதற்கு மாறு பாடாக எல்லா சேஷத்திரங்களினும் மகா சிவராத்திரி கொண்டாடப்பட்டிருக்கிறது.

என்று கூறியிருக்கின்றீர்கள்.

“மாக மாமதிச் சிவநிசி வரன்முறை நோற்றுச்
சோக மெதரு பழவினை முழுவதன் தொலைத்தான்”

என்பது யாது கற்பிக்கின்றது? மாகமாதக் திதியீறாய அமாவாசையின் முன்தின நிகியே (மாகபஞாசதார்த்தசி) மஹாசிவராத்திரிக் குரித்தாயது. அதில் மஹாசிவராத்திரியை நோற்றுப் பின்வரும் அமாவாசையை அனுஷ்டித்து முடிப்பதே தூன்முடிபு. ஆன்றோர் துணிபுமஃதே. இது நிற்க:

மாகியில் மஹாசிவராத்திரியை நோற்று, அமாவாசை அனுஷ்டானத்திற்குப் பங்குனி புதுகல் பழனையைப் பழித்தலே யாகும். இஃதுடன், எத்திதியேயாயினும் அத்திதி அபரான்ன வியாப்தம் என்று ஏற்படுகிறதோ அன்றையநாளிலே யதைக் கொண்டாட வேண்டும். சிவராத்திரிக்கும் அப்படியே. ஆயினும், சிலசமயங்களில் அமாவாசையின் சம்பந்தத்தால் சதூர்த்தசியை விட்டு திரயோதசி அபரான்ன வியாப்த தினத்தன்று நிகியில் மஹாசிவராத்திரி கொண்டாடுவதும் தூற்றுணிபேயாகும். மரபு மஃதே.

மேலும், இதுபற்றித் தாங்கள் கூறும் ஆகமங்களின் பூமுவி வரமும், ஆனந்தவருடத்தில் மாசி மாதக் கடைசியில் எல்லா சேஷத்திரங்களினும் மஹாசிவராத்திரி கொண்டாடியதற்குத் தாங்கள் கண்டு கொண்டுள்ள ஆதாரங்களும் இன்னின்ன வென்பதைத் தெரிவிப்பதின் தெரிவிப்பீராயின் மிகவும் நலமாயிருக்கும்.

சிவசூரியநாராயண பிள்ளை,

பஞ்சாங்கக்கணிதர்,

ஐட்டமொழி.

முதற்கடவுள் முக்கண்ணனே.

(கோநகர் திருவாணர் சு. மு. இராமசுப்பிரமணியன் செட்டியார்.)

இவ்வுலகத்தை உண்டாக்கியவர் யார்? காக்கின்றவர் யார்? அழிப்பவர் யார்? இம் முத்தொழில்களையுஞ் செய்கின்றவர் ஒருவரா? பலரா? என்பனவாதிய வினாக்களுக்கு ஏற்றவிடைகளை யுணர்ந்தால், முதற்கடவுள் யாரெனத் தெளியலாம்.

கடவுளென்றுலென்ன? அப்பெயர் யாருக்குரியது? என்பன ஆராய்வோம். 'கட' என்னும் பகுதியும், 'உள்' என்னும் விருதியிஞ் சேர்ந்து, இடையே வகர உடம்படுமெய் பெற்றுக் 'கடவுள்' என்னும் பதமாக ஆயிற்று. இதன்பொருள் கடத்தல் என்பதாம். எதை பெனின், மாயா சம்பந்தப்பட்டனவாகிய சேதனசேதனப் பொருள்களை என்க. எல்லாவற்றையும் கடத்தவனாக எவனிருக்கின்றானோ அவனே கடவுளாவன். அஃதன்றிச் சேதனப் பொருள்களுடனேயோ, அசேதனப் பொருள்களுடனேயோ சம்பந்தப்பட்டுக்கொண்டிருப்பவர் கடவுளென அழைக்கப்பெறுவாரானல், அது முகமனே. எதுபோலெனின்? சிந்தனவீர்த பொருவனைக்கர்ணனென்று கூறின், அவன் கர்ணனாய் விடுவானா? அல்லது கர்ணனது வலையாதீயும் வள்ளன்மை அவனைச் சாருமா? அஃதே போலாம்.

நம் சமய நூல்களெல்லாம், படைப்பவர் பிரமா, காப்பவர் திருமால், அழிப்பவர் சிவனென்று கூறுகின்றன. ஒருசிலர் பிரமாவே முதற்கடவுளென்றும், ஒரு சிலர் திருமாவே முதற்கடவுளென்றும், ஒருசிலர் சிவனே முதற்கடவுளென்றும் கூறுகின்றனர். இம்மூவர் கூற்றினுள்ளும் யார்கூற்று உண்மையென நோக்குழி, சிவனே, 'தோய்ந்தும் பொருளனைத்துந் தோயாது நின்ற சுடரே' என்று பெரியோர் கூறியிருக்கின்றனர். 'சிவன், எல்லாப்பொருள்களிலும் நிறைந்திருக்கின்றான். ஆனால், ஒன்றிலும் அவன் இல்லை' என்பது இதன்பொருளாகும். தோய்ந்த ஒன்றிலேயே தோயாது நின்றனும் எவ்வாறோவெனின், அதுதான் இறைவனின் முழுமுதற் பன்மை. உலகத்திற் கட்டபுலனுக்குத் தோற்றுகின்ற எவ்வுருவங்களும் அழியுந்தன்மை யுடையன. ஆகலின், அழியுந்தன்மை யுடைய அப்பொருள்களில் இறைவன் சார்ந்திருப்பனெல், அவை அழிகின்றாலுத்தி அவனும் அழிய நேரிடும். இதனால், இறைவனுக்கு அந்தம் ஏற்பட்டு, அவனது முழுமுதற்பன்மைக்குப் பங்கம் ஏற்படும். பொருள்க ளொன்றிலும் தோயாதிருப்பானாயின், அவனுக்கும் பொருள்களுக்கும் சம்பந்தமற்று, அவனது வியாபகத் தன்மைக்குப் பங்கம் ஏற்படும். இறைவனது எண்குணங்கள், தன்வயத்த

தைல், தூயவுடம்பினதைல், இயற்கை யுணர்வினதைல், முற்று முணர்ந்தல், இயல்பாகவே பாசங்களி னீங்குதல், பேரருளுடைமை முடிவி லாற்றலுடைமை, வரம்பிலின்ப முடைமை என்பனவாம். இவற்றில் ஒன்றிருக்க, மற்ற எழுதுணைங்களை ஒருவருடையரா யிருப்பினும், அவர் கடவுளாக எண்ணப்படார். இவ் வெட்டுக் குணங்களில் தன் வயத்ததைல் என்ற குணம் மற்ற இருவருக்கும் இல்லையென்பதைக் காட்டி, சிவனே முழுமுதற்கடவு ளென்பதைப் புலப்படுத்தி இக்கட்டுரையை முடிக்கின்றேன்.

பிரமனும், திருமாலும் சிவனுக்கு அடங்கி அவனது ஆணைப்படியே படைத்தல், காத்தல் என்ற கொழில்களைச் செய்கின்றார்கள். இதனை,

“பூவண்ணம் பூவின் மணம்போலமெய்ப் போத வின் ப
மாவண்ண மெய்கொண்ட வன்றன்வலி யானை தாங்கி
மூவண்ண றன்சந்திதி முத்தொழில் செய்ய வாளா
மேவண்ண லன்னுன் வினையாட்டின் வினையை வெல்வாம்.”

என்ற திருவினையாடல் புராணச் செய்யுளாலறியலாம். மாட்சிமிக்க அரசராக ஒருவரிருக்க அவரது கட்டளைக் குட்பட்டு பலதிறப்பட்ட உத்தியோகஸ்தர்கள் அமர்ந்து அரசாங்கத்தை நடத்திக் கொண்டு வருகிறதினால், உத்தியோகம் பார்க்கின்றவரை அரசரெனக் கூறுதல் ஒவ்வுமா? அதுபோல எல்லாருக்கும் அரசராகச் சிவபெருமான் அரியணையமர்ந்து படைத்தல்கொழில் தலைவராகப் பிரமனையும், காத்தல்கொழில் தலைவராகத் திருமாலைப் ஏற்படுத்தி இராஜப்பரிபாலனம் செய்கிறார். இதனால் அரசர் ஆணைமேற்கொண்ட அதிகாரிகளை அரசரெனக் கூறுவது போன்று, இறைவன் ஆணைமேற்கொண்ட பிரம விஷ்ணு வாழியரை இறைவனெனல் சாலுமா? இனி அது சரிபன்று, ‘பிரமா படைத்தல் கொழிலையும், திருமால் காத்தல் கொழியும் தமக்கே உரிமையாகக் கொண்டவர்கள். ஒருவர் தர அடைந்தவர்களல்லர். ஆதலின் அவரிருவரும் தம்வயத்தரே எனின், அற்றன்று.

மேருமலையின் சிகரங்களில் ஒன்றான முஞ்சாமனென்னுமிடத்தில் இருபுகள் பலர் பெருந்தவம் புரிந்துகொண்டிருந்தனர். அதுகாலை ஐந்தாமுகங்களை யுடையவனு யிருந்த பிரமன் அன்னவாகனமேறி அங்குவந்தான். அவனைக்கண்ட இருபுகள் எதிர்சென்று வணங்கித்துதித்தா, அன்னவாகனரே! நாங்கள் ஒரு பெரிய ஐயப்பாடுடையவர்களா யிருக்கின்றோம். அகனை யாரிடத்து நீக்கிக் கொள்வதென எண்ணி இருந்தகாலத்துத் தேவரீர் எழுந்தருளினீர். ‘இவ்வுலகத்துக்குக் கருத்தா யாவன்? யாரிடமிருந்து தோன்றவளர்ந்து ஒடுங்குகின்றது இவ்வுலகம்?’ என வினவினர். பிரமன், பாமுனிகளே! நீவிர்கேட்ட இவ்விடயங்களுல்லாம் வேதசாரமானது; அறிய உரைக்கின்றேன். கேண்மின்கள்; உலகத்துக்குக் கருத்தா யானே.

இக் காணப்படும் உலகம் என்னிடமிருந்தே தோன்றியது. என்னாலேயே காக்கப்படுகின்றது. என்னுள்ளேதான் ஓடுங்கும் எனக் கூற்றன். உடனே வேதங்களெல்லாம் பிரமனை நோக்கி சிவனேபரம்பொருளெனப் பலகாரணங்காட்டி விளக்கின. அவற்றைப் பிரமணிகழ்ந்து வேதத்தின் முத்தல் இடைகடைஎன்னும் மூன்று இடங்களிலு முள்ள பிரணவம் தன்னையே குறிப்பதென்று அதற்கையோடு சாற்றினன். அப்போது இறைவன் பைரவராகி பிரமனுக்குளதிரேதோன்றி, அவனது ஐந்து சிரங்களில் ஒன்றைப் பூக்கொய்வதுபோலக் கிள்ளி எடுத்தார். அகனல் பிரமன் தீழ்விழுந்து இறந்தனன். பின்பு கருணைக்கடலான கடவுள் அவன்பால் இரக்கங்கொண்டு அவனை உயிர்ப்பித்து கர்வம் நீங்கச் செய்தனார் என்னும் சரித்திரத்தை,

“வருபடை வேகக் காற்றினின் முநிய
விரைத்துசெல் வயிரவப் புத்தேள்
திருமலர்க் குரிசில் பழிச்சிடு மஞ்சாள்
சீரகனை யுகிரினுற் கொய்தான்
பெருநிற லுயிர்போய் விழுந்தபின் மீளப்
பிஞ்ஞக னாருளின லுய்ந்து
மருள்வலி நீங்கி யெழுந்தனன் மறையோன்
வள்ளலை வணங்கினின் நேத்தும்.”

என்னும் காஞ்சிப்புராண வயிரவீசப்படலச் செய்யுளால் சிவனானயோகிகள் கூறியிருக்கின்றார். பிரமனது தலையை இறைவன் கிள்ளியகாலத்தே பிரமன் தானாகவே சிருஷ்டிக்கொழி லுடையவனாயிருக்கும் பசுஷத்தில் உடனே மற்றொரு சிரசை சிருஷ்டித்துக் கொண்டு விடலாம். இறைவன் கட்டளைபால் சிருஷ்டிக்கொழி லைக்கொண்டோனாகலா லன்றோ இறைவன் தலை கிள்ளிய காலத்திற்குக் கடுகரிட்டது. எனினும், பரங்கருணைத் தடங் கடலாகிய சிவபெருமான் தனது அருட்டன்மையை உலகத்தா ரறியும்படிக்கும் கர்வமுற்றோன் மறுமுறையும் அதுவுரு திருக்கவும் அவனைக் காப்பாற்றினார். இனி, திருமால்தான் காத்தற்றொழிலைத் தானே உரிமையாகக் கொண்டவரென்றாலோ அதுவுமில்லை. ஏனெனில்:

சிவபெருமான் ‘கல்லாலின் புடையமர்ந்து நான்மறையா றங்கமுதற்கற்ற கேள்வி, வல்லார்க ணல்வருக்கும் வாக்கிறத்த பூரணமாய் மறைக்கப் பாலாய், எல்லாமா பல்லதுமா யிருந்ததனை யிருந்தபடியிருந்து காட்டிச், சொல்லாமற் சொல்லிய் காலத்து மன்மதன் அவருக்குக் காமவிச்சையை உண்டாக்க வேண்டுமென்ற எண்ணங் கொண்டவனுய்ப் புட்பபாணங்களை எறிய அககண்டு கோபங்கொண்ட இறைவன் மன்மதனைத் தன்நெற்றிக்கண் அக்கணியால் நீரூக்கினான். அப்போது காத்தல் தொழிலைக்கொண்ட திருமாலால் தன்

மகனைச் சாலாமலிருக்கச் செய்ய முடியவில்லை. பின் எல்லாம்வல்ல முழுமுதற் கடவுளாகிய முக்கண்ணனே அவனது கற்பின் மேம்புகோதலியாகிய இரத்திதேவியின் வேண்டுகோளுக்கிதற்கி உயிர்ப்பித்தத்தன்னை அவன் செருக்கடங்கியமையை உலகத்தாராயும்பொருட்டு மனைவியாகிய இரத்திதேவிக்கன்றி மற்றையவர்களுக்குப் புலப்படாத உடலை அளித்தான்.

இதனையே பாஞ்சோதி முனிவர், மூன்றாமாண்டிலேயே அம்மையப்பரைக் கண்டு ஞானமுண்ட செல்வருக்கும், அவரது தந்தையாராகிய சிவபெருமானுக்கும் சிலையையாக,

“கடியவிழ் கடுக்கை வேணித் தாதைபோற் கனற்கண் மீனக் கொடியனை வேவ நோக்கிக் குறையிரற் தனையான் கற்பிற் பிடியன நடையாள் வேண்டப் பின்னுயி ரளித்துக் காத்த முடியணி மாடக் காழி பூனிவனை வணக்கம் செய்வார்.”

எனத் துதிக்கலாயினர்.

இவ்விரு வரலாறுகளாலும் இறைவனொருவனே தன்வயமுடையனென்பதை அறியலாம். இவ்வாறே எண்துணங்களும் சிவனொருவனுக்கே உரியன என்பதைப் பல சான்றுகள் கொண்டு விளக்கலாம். இதனால் தன் வயத்தகளுகலென்ற துணம் பிரம விட்டுணுக்களுக்கு இல்லையென்பதை யறிந்தோமாதலின், அவர்கள் பரமாகக் கருதுவதற்குத் தகுதியுடையவர்களல்லர்.

புதுபதிப் பெயரிய தனிமுதற்கடவுளே உம்பர்களெவரினுமுயர்ந்தோனென்பதை, அரசுத்தாசாரிய சுவாமிகளின் சுலோகபஞ்சகம் பலகாரண காரியங்களுடன் பசுமரத்தாணி பதித்தாற்போன்று அசைவற நிலைநாட்டுவதால், அதனை புள்ளவாறே மொழிபெயர்த்தருளிய சிவஞான சுவாமிகளின் திருவாக்கை இஃதான் இணைத் துமுடிக்கின்றேன். அதன் கருத்துக்களை ஆழ்ந்து சிந்தித்து முழுமுதற் கடவுள் முக்கண்ணனே என்பது தெளிதற்பாலதாகும்.

“உயர்கா யத்திரிக் குறிப்பொரு ளாகலிற்
றசுரதன் மதலை தாபித் தேத்தலிற்
கண்ணன் கயிலையி னண்ணிநின் நிரப்பப்
புகழ்ச்சியி னமைந்த மகப்பே அதுவலிற்
றனது விழிபுட னொராயிங் கமலப்
புதுமலர் கொண்டரி பூசனை யாற்றலி
னங்கவற் கிரங்கி யாழியிந் தருடலி
னைங்கனைக் கழுவனை யழல்விருந் தாக்கலி
னமைப்பருங் கடுவிட மமுதுசெய் திடுதலிற்
றென்றிசைத் தலைவனைச் செகுத்துயிர் பருகலி
னவுணர் மூப்பு மழியனில் வாங்கலிற்

றக்கன வேள்வி தகர்த்தருள் செய்தலிற்
 றனஞ்சயன் றனக்குத் தன்படை வழங்கலின்
 மாநாட மடங்கலை வலிதபக் கோறலின்
 மாயோன் மகடுஉ வாகிய காலைத்
 நடபுலை நனைத்துச் சாத்தனைத் தருதலி
 னாழ்கடல் வரைப்பி னுன்றோ ரநேக
 ரன்புமீ தூர வருச்சனை யாற்றலி
 னுன்றிரு செல்வமு மாங்கவர்க் கருடலி
 னையிரு பிறப்பினு மரியருச் சித்தலி
 னிருவரு மன்னமு மேனமு மாடி
 யடிமுடி தேட வழற்பிழும் பாகலிற்
 பிறப்பிறப் பாதி யுயிர்க்குண மின்மையிற்
 கங்கைகுழி கிடந்த காசிமால் வரைப்பிற்
 பொய்புகல் வியாதன் கைகம் பித்தலின்
 முப்புர மிறப்புழி முகுந்தப் புத்தேள்
 மால்விடை யாகி ஞாலமொடு தாங்கலி
 நையன்சீர மாலை யளவில வணிதலின்
 ஞானமும் வீடும் பேணினர்க் குதவலிற்
 பசுபதிப் பெயரிய தனிமுதற் கடவு
 னும்பர்க ளெவர்க்கு முயர்ந்தோ
 னென்பது தெனிக வியலபுணர்ந் தோரே.

சிவநேசனுக்கு மூலதனம் உதவிய திருவாளர்கள்:--

162. ப. ராம. சுப. சுப்பிரமணியன் செட்டியார்,
 தென்னார்.

சிவநேசனுக்கு வாழ்த்து.

(தென்னாரிலிருந்து திருவாளர் ப. ராம. சுப. சுப்பிரமணியன் செட்டியாரவர்கள்.)

சிவதருமம் ஆகிய பரவி மக்கள் சிவபுண்ணிய சீலர்களாக
 வேண்டு மென்னும் ஒரே எண்ணத்துடன் பொருட் செலவையும்
 தேகசுரமத்தையும் பொருட்படுத்தாது ஊக்கமாகஉழைத்து உயரிய
 'சிவநேசன்' பத்திரிகையை நடத்துவருவது பற்றி மிக மகிழ்ச்சியுறு
 வதுடன், மேலும் நீங்கள் தளராது சிவநேசனைச் செவ்வே வளர்க்
 கவும் உங்கட்கு ஈகவரன் இகத்திலும் பரத்திலும் இன்பமளிக்கவும்
 வேண்டுகிறேன்.

(பொன்னேரி பிரம்மபுரீ தி. மா. புரீநிவாசஜயங்காரவர்கள்.)

“நல்லார் வாழ்ந்த நந்தமிழ் நாட்டில்
பொல்லாக் கலியன் புருந்திது காலே
ஆத்திகம் தவிர்க; நாத்திகம் பற்றுக்;
பெண்டைச் சுமக்க; முண்டையை மணக்க;
தங்கையைக் கடுக; தாயினைச் சேர்க;
கண்டசா திகளொடு கைகுலுக் கடுக;
வடசொலை வைக; தென்சொலைக் கொல்க;
தம்மவர் சொல்லெலாம் பொய்யெனத் தள்ளுக;
வேற்றவர் சொல்லெலாம் பொய்யெனத் கொள்ளுக;
கண்டதே காட்சி கொண்டதே கோலமாய்
மாடுபோ லலைவதே சுயமரி யாதை
யாகவின் கட்டறுத் தடுக தமிழர்கான்!
எனப்பிர சங்கித் தலைகுவ னெங்கும்
அவனிடுப் பொடித்துத் தமிழர்க் குகுவ
வந்தனன் டலவான் குடியொரு பலவான்
அஞ்சாச் சிங்கம் நெஞ்சிற் கரவிலன்
மாசறு தமிழன் தேசறு சைவன்
ராம சாமி பெனுநற் பெயரான்
சிவநே சன்னென்னுஞ் சீரிய சஞ்சிகை
அவன்கைக் கொண்ட அஸ்திர மாசும்
மற்றது காலும் மாற்றுயர் கடுர்கள்
காமனைக் காய்ந்துங் காலனை யுதைத்துஞ்
சோமனைச் சூடிய சோமாஸ் கந்தனை
தேவரெல் லாரினும் முழுமுதற் றேவன்;
சுந்தர ரீறுந் துலங்குகண் மணியுமே
மக்க ளணியத் தக்க சின்னப்;
பஞ்சாக் கரமே மந்திர ராஜம்;
வேதா கமங்களே மெய்ந்திறை நூல்கள்
என்பன வாநிய கொல்லற மனைத்துமே;
அந்தப் படைபு மப்படைத் தலைவனும்
வாழ்க! வாழ்க! வாழ்க! நெடுநான்
எழ்தலம் புகழ இறையருள் பெற்றே.

(பரிமணங்குடி வித்துவான் திரு. மு. முத்துப்பிள்ளை யவர்கள்.)

மதிச்சிவ, நேசன்மிக வையமிசை யச்சிற்
பதிச்சிலக வெங்கும் பரப்பும்—நிதிச்சுருணன்
மன்னுபல வான்சுழியூர் வாழ்ராம சாமிசுகன்
மன்னருளால் வாழ்கவென் றுந் தான்.